

det er saa, hverken benægte eller bekræfte det, jeg gaaer ud fra, at det er rigtigt; men, hvis det er rigtigt, saa spørger jeg nu: Er der virkelig tilstrækkelig Grund til at tilbagegive Bedkommende den Aldgang, som er hævet ved Incorporationsloven af 16de Februar 1866. Det er dette Spørgsmaal, som foreligger ærede Medlemmer til Besvarelse, og den ærede Ordfører vil vist indrømme mig, at det stiller sig saaledes. Jeg besvarer dette Spørgsmaal med Nei, jeg vil ikke friske denne Aldgang op igjen. Jeg troer, at man, naar man vil incorporere, maa bryde igjennem. Ganste vist skal man ligesaa lidt her, som i hvilkeomhelst andre Livsforhold være hensynsløs, men paa den anden Side bør man efter min Mening være varsom med at vise altfor stor Hensynsfuldhed overfor en eller anden Interesse, som man troer gjøres gjældende et eller andetsteds fra; thi man udsætter sig let for at svække den Enhed og Gensartethed, der bør være et Hovedformaal ved enhver Incorporering. Ganste vist kan der være Tilfælde, hvor det er nødvendigt at træffe Overgangsbestemmelser, og at tage Hensyn til slige Interesser, og vi vide jo ogsaa, at vor Incorporationslov, der efter mit Skjønne idetmindste, har adopteret det Princip at bryde igjennem, har sine Overgangsbestemmelser; men det maa da være berettigede Interesser til hvilke man erkjender, at der er en bydende Nødvendighed at tage Hensyn. Dette troer jeg nu ingenlunde her er Tilfældet. Den Aldgang, som Udvalget paaberaaber sig, formenes at ffylde en kongelig Resolution af 1837, saa at der altsaa i 1866 i omtrent 30 Aar havde været Aldgang for de Paagjældende til at faae Tienden reguleret paa denne Maade, men de have ikke benyttet den. Det er dog virkelig ikke et Moment, som det stiller sig som en bydende Nødvendighed at tage Hensyn til, at der tidligere har været en saadan Aldgang. Saa vidt med Hensyn til Anvendelsen af de almindelige Principer for Incorporationer og deres Gjennemførelse. — Jeg gaaer dernæst over til selve Indholdet af den Ret, som man her vil tilbagegive de Paagjældende. Det er en Ret til at fordrer Tienden fastsat efter Gjennemsnittet af de sidste 10 Aar. Jeg troer nu, at man

i Almindelighed maa være varsom med at fastsætte Ydelse efter en vis Gjennemsnitssum, idet der efter min Mening let gjør sig individuelle Momenter gjældende, der kunne være høist uheldige og skabe en ikke ringe Ubillighed og Uretfærdighed. For at tage et Forhold som ligger mig nær, vil jeg vælge Contoitholdsgodtgjørelserne. Disse bestemmes saaledes efter Gjennemsnitssummer, men det sees let, at uvedkommende Omstændigheder kunne komme til at virke paa deres Fastsættelse. En Formand kan have været meget knæben med sit Contoirpersonale eller med Contoirutgifter, og saa bliver Godtgjørelsen utilstrækkelig for Eftermanden; en Anden kan have været sløt og kan maaskee have givet Mere ud end nødvendigt, og saa kommer Statskassen til at udrede Mere, end den bør. Jeg troer saaledes, at denne Gjennemsnitsberegning i og for sig har sine Misligheder; men anvendt paa nærværende Tilfælde maa jeg derhos sige, at jeg ikke er paa det Reue med, hvad Udvalget egentlig vil have bestemt ved sit Forslag. Dette siger: „Til Grund for Tiendens Ansættelse til faste aarlige Afgifter lægges Gjennemsnittet af de virkelige Ydelse i Aarene 1857—66.“ „Til Grund derfor lægges“ — er det da Meningen, at begge Parter, baade Tiendeyderne og Tiendetageren, kunne forlange Bederlaget fastsat ligefrem til en Tiendedeel af, hvad der er ydet, eller er det Meningen, at der kan finde Modification Sted, saaledes som den har fundet Sted der, hvor Resolutionen af 1837 er bleven gennemført? Er det Sidste Meningen, nemlig, at der kan finde Modification Sted, vil der jo ikke i det Væsentlige være vundet Noget, thi der er jo ikke Noget til Hinder for, at Tiendecommissionen blandt andre veiledende Momenter ogsaa seer hen til, hvad der har været ydet i disse 10 Aar. Er det Første Tilfældet, at de Paagjældende ligefrem kunne fordrer Tienden bestemt til en Tiendedeel af, hvad der er ydet, saa maa jeg sige, at jeg ikke seer, hvad det hele Lovforslag skal udrette, og hvortil man behøver dette hele Apparat af Tiendecommission og Overtiendecommission; thi i saa Fald kan formeentlig Enhver, der kan tælle 10 Storrelser sammen og dividere Hovedsummen med